

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT
(andra avdelningen)
den 15 september 1998 *

I mål T-109/97,

Molkerei Großbraunshain GmbH och Bene Nahrungsmittel GmbH, bolag bildade enligt tysk rätt, Altenburg (Tyskland), företrädna av advokaterna Michael Loschelder och Thilo Klingbeil, Köln, delgivningsadress: advokatbyrån Marc Loesch, 11, rue Goethe, Luxemburg,

sökandena,

med stöd av

Freistaat Thüringen, företrädd av advokaten Georg M. Berrisch, Hamburg, delgivningsadress: advokatbyrån Guy Harles, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg,

intervenient,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren José-Luis Iglesias Buhigues, och Ulrich Wölker, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaten Bertrand Wägenbaur, Hamburg, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

* Rättegångsspråk: tyska.

svarande,

med stöd av

Molkerei und Weichkäserei K.-H. Zimmermann GmbH, bolag bildat enligt tysk rätt, Falkenhain (Tyskland), företrätt av advokaterna Philipp Lotze och Stefan Lehr, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrån René Foltz, 6, rue Heinrich Heine, Luxemburg,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 123/97 av den 23 januari 1997 om komplettering av bilagan till förordning (EG) nr 1107/96 beträffande registrering av geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar enligt förfarandet i artikel 17 i förordning (EEG) nr 2081/92 (EGT L 22, s. 19), i den del ett för stort geografiskt område har registrerats för den skyddade ursprungsbeteckningen "Altenburger Ziegenkäse",

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden A. Kalogeropoulos, samt domarna C. W. Bellamy och J. Pirrung,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser och faktiska omständigheter i målet

- 1 I rådets förordning (EEG) nr 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 208, s. 1, svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 153, nedan kallad förordning nr 2081/92) fastställs i artikel 1 regler för gemenskapsskydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar för vissa jordbruksprodukter och livsmedel.
- 2 I artikel 2.2 a i förordning nr 2081/92 definieras ursprungsbeteckning som namn på en region, en ort eller i undantagsfall ett land, använt för att beskriva en jordbruksprodukt eller ett livsmedel som härstammar från ifrågavarande region, ort eller land, och vars kvalitet eller egenskaper helt eller väsentligen beror på viss geografisk omgivning med de naturliga och mänskliga faktorer som därtill hör och vars framställning, bearbetning och beredning äger rum i det ifrågavarande geografiska området.
- 3 För att en jordbruksprodukt eller ett livsmedel skall kunna få en skyddad ursprungsbeteckning måste produkten eller livsmedlet uppfylla villkoren i förordning nr 2081/92 och särskilt överensstämja med den produktspecifikation som definieras i artikel 4. Genom denna registrering ges producenter inom det geografiska området allmänt sett en ensamrätt att använda namnet (artikel 1—4 och 13 i förordningen).

- 4 Två typer av förfaranden föreskrivs i detta syfte i förordning nr 2081/92. Enligt det "normala" förfarandet enligt artikel 5—7 kan en grupp, varmed avses en sammanlutning av producenter och/eller förädlare som arbetar med samma jordbruksprodukt eller livsmedel, eller, under vissa förutsättningar, varje juridisk eller fysisk person, vid den medlemsstat där det ifrågavarande geografiska området är beläget, ansöka om registrering av en skyddad ursprungsbeteckning (PDO) eller geografisk skyddad beteckning (PGI) för de jordbruksprodukter eller livsmedel denne framställer eller förädlar i detta geografiska område. Medlemsstaten i fråga skall kontrollera om ansökan är välgrundad och tillstålla kommissionen ansökan, vilken, om den finner att namnet är skyddsberättigat, i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* skall offentliggöra vissa uppgifter, för att på detta sätt bereda medlemsstaternas och varje lagligen berörd intresserad fysisk eller juridisk person möjlighet att framställa invändning mot den begärda registreringen (artikel 7.3).
- 5 Ett så kallat "förenklat" eller "kort" förfarande föreskrivs i artikel 17, vilken har följande lydelse:

"1. Inom sex månader efter det att denna förordning har trätt i kraft, skall medlemsstaterna meddela kommissionen vilka hos dem skyddade [beteckningar] eller, vad gäller medlemsstater som saknar sådant skyddssystem, vilka inarbetade beteckningar de önskar registrera i enlighet med denna förordning.

2. I enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 15 skall kommissionen registrera de av de beteckningar som avses i punkt 1 vilka uppfyller kraven i artikel 2 och 4. Artikel 7 skall inte vara tillämplig. Generiska beteckningar skall dock inte registrerats.

3. Medlemsstaterna får bibehålla det nationella skyddet för de beteckningar som de har meddelat i enlighet med punkt 1 intill dess att beslut om registrering i enlighet med denna förordning har fattats.”

6 Enligt artikel 18 i förordning nr 2081/92 träder förordningen i kraft tolv månader efter det att den har publicerats i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, vilket skedde den 24 juli 1992.

7 Det var på grundval av artikel 17 i förordning nr 2081/92 som kommissionen antog förordning (EG) nr 123/97 av den 23 januari 1997, vilken kompletterade bilagan till kommissionens förordning (EG) nr 1107/96 om registrering av geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar enligt förfarandet i artikel 17 i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 (EGT L 22, s. 19, nedan kallad förordning nr 123/97 eller den ifrågasatta förordningen). I bilagan till denna förordning förekommer i punkt A, under ”Ost”, ”Tyskland”, den skyddade ursprungsbeteckningen (SUB) ”Altenburger Ziegenkäse” (gestost framställd i regionen Altenburg, vilken måste innehålla en minimiandel av getmjölk).

8 Innan kommissionen registrerade namnet ”Altenburger Ziegenkäse” vidtogs ett antal lagstiftningsåtgärder och förvaltningsåtgärder i Tyskland:

— Den 20 december 1993 antog de tyska myndigheterna en förordning om ändring av bland annat förordningen om ostar. I bilagan till den ändrade förordningen om ostar registrerades bland annat namnet ”Altenburger Ziegenkäse” som ursprungsbeteckning. Det geografiska området för ostframställning som skyddas av detta namn omfattade kommunerna Altenburg, Schmölln, Gera, Zeitz, Geithain, Grimma, Wurzen, Borna samt staden Gera. Namnet på dess kommuner har sedermera ändrats — kommunerna Schmölln och Altenburg bildar exempelvis numera ”Altenburger Land” —, det geografiska område som omfattas av beteckningen ”Altenburger Ziegenkäse” är emellertid oförändrat.

- Genom skrivelse av den 26 januari 1994 underrättade Förbundsrepubliken Tyskland kommissionen om att denna stat på grundval av den tyska förordningen om ostar och i enlighet med artikel 17 i förordning nr 2081/92 önskade att namnet "Altenburger Ziegenkäse" skulle bli en ursprungsbeteckning med gemenskapsskydd.

- 9 Innan namnet "Altenburger Ziegenkäse" registrerades genom förordning nr 123/97 hade sökandebolagen — varav det första, Molkerei Großbraunshain GmbH, är en ostproducent i kommunen "Altenburger Land", Thüringen, som sedan år 1898 framställer en ost som saluförs under namnet "Altenburger Ziegenkäse" och är ett helägt dotterbolag till det andra sökandebolaget, Bene Nahrungsmittel GmbH — vidtagit ett antal åtgärder på både nationell nivå och gemenskapsnivå:
 - Den 4 april 1995 framställde de ett klagomål till det behöriga tyska ministeriet, i vilket de gjorde gällande att den tyska förordningen om ostar innehöll en alltför utsträckt avgränsning av det område där "Altenburger Ziegenkäse" får framställas, i det att bland annat kommunen Wurzen i Sachsen, där osttillverkaren Zimmermann GmbH är etablerad, ingick. Även detta bolag framställer, sedan år 1936, en ost som saluförs under beteckningen "Altenburger Ziegenkäse". Sökandena har begärt att framställningsområdet skall begränsas till kommunen "Altenburger Land", varvid produkten "Altenburger Ziegenkäse" endast kan komma från den kommun som givit osten dess namn.

 - Ministeriet avslag denna begäran genom skrivelse av den 13 juli 1995 och förklarade skälen varför just denna avgränsning av det omtvistade geografiska området hade valts.

 - Den 9 augusti 1995 tillställde sökandena kommissionen ett klagomål som syftade till att denna enligt artikel 169 i EG-fördraget skulle väcka talan om fördragsbrott mot Tyskland. Sökandena hävdade att den tyska förordningen om ostar stred mot förordning nr 2081/92 i det att framställningsområdet för produkten "Altenburger Ziegenkäse" inte begränsades till att endast omfatta kommunen "Altenburger Land" utan även omfattade andra kommuner som kommunen Wurzen.

- Generaldirektoratet för jordbruk (GD VI) vid kommissionen svarade i skrivelse av den 18 mars 1996 att man hade för avsikt att råda kommissionen att avskriva klagomålet och begärde på samma gång att Förbundsrepubliken Tyskland skulle inkomma med kompletterande information om det geografiska framställningsområdet i fråga. Genom skrivelser av den 31 juli samt den 12 och den 28 november 1996 meddelade Förbundsrepubliken Tyskland kommissionen kompletterande information i frågan.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 10 Sökandena har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 april 1997. Sökandena har i huvudsak yrkat att kommissionens förordning nr 123/97 skall ogiltigförklaras. Sökandena har gjort gällande att kommissionen i strid med bestämmelserna i artikel 2.2 a och artikel 4.2 c och d i förordning nr 2081/92 — enligt vilka det geografiska område som omfattas av ett namn enligt deras mening måste avgränsas till att avse det territorium som överensstämmer med detta namn — har låtit det geografiska område som omfattas av namnet "Altenburger Ziegenkäse" avse kommuner utanför kommunen "Altenburger Land" (Altenburg och Schmöln) i Thüringen. Genom att låta namnet omfatta kommuner i Sachsen och Sachsen-Anhalt, däribland kommunen Wurzen, kan företag som inte är etablerade i kommunen "Altenburger Land" använda detta namn för sina produkter, vilket innebär en skada för sökandena som hotar deras överlevnad. Kommissionen har enligt sökandena på detta sätt åsidosatt nämnda bestämmelser i förordning nr 2081/92 och även åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen. Kommissionen har vidare genom att helt rätta sig efter Förbundsrepubliken Tysklands meddelande uppenbart underlåtit att utöva sitt utrymme för eget skön enligt artikel 15 i förordning nr 2081/92, och på detta sätt gjort sig skyldig till maktmissbruk. Kommissionens val att använda sig av det korta förfarandet enligt artikel 17 utgör slutligen ett åsidosättande av sökandenas rätt att motsätta sig nämnda registrering, vilket i sin tur innebär att sökandes rätt till försvar enligt artikel 7 i förordning nr 2081/92 har åsidosatts.

- 11 Genom särskilt handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 14 juli 1997, gjorde kommissionen en invändning om rättegångshinder, grundad på artikel 114 i rättegångsreglerna.
- 12 Genom handlingar som inkom den 29 september och den 2 oktober 1997 begärde bolaget Molkerei und Weichkäseerei K.-H. Zimmermann GmbH (nedan kallat bolaget Zimmermann) och Freistaat Thüringen att få intervensera till stöd för svaren respektive sökandena.
- 13 Genom beslut av ordföranden för förstainstansrättens andra avdelning av den 24 mars 1998 tilläts bolaget Zimmermann och Freistaat Thüringen att intervensera, med preciseringen att intervenienterna i sina yttranden skulle begränsa sig till att avhandla frågan om talan kan upptas till sakprövning.
- 14 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall
- förklara att talan inte kan upptas till sakprövning,
 - förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.
- 15 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall
- ogilla invändningen om rättegångshinder, eller
 - i andra hand ta ställning till invändningen i samband med att talan prövas i sak.

- 16 Bolaget Zimmermann har yrkat att förstainstansrätten skall
- avvisa talan utan att ta ställning i sak,
 - förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna, inbegripet svarandens intervenients kostnader.
- 17 Freistaat Thüringen har yrkat att förstainstansrätten skall
- i första hand förklara att talan kan upptas till sakprövning,
 - i andra hand ta ställning till invändningen i samband med att talan prövas i sak, eftersom frågorna är sådana att de bör prövas i ett sammanhang,
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Parternas grunder och argument

- 18 Kommissionen har anfört fem grunder till stöd för sin invändning om rättegångshinder. Kommissionen anser för det första att talan inte kan upptas till prövning, eftersom registreringen av beteckningen "Altenburger Ziegenkäse", vilken ägde rum genom att förordning nr 123/97 trädde kraft, inte påverkar sökandenas rättigheter och således inte kan sägas gå dem emot. Nämnda förordning berör för det andra inte sökandena personligen. Sökandena saknar vidare för det tredje och för det fjärde rätt att väcka talan, antingen på grund av att de yttrat sig innan den ifrågasatta förordningen antogs eller på grund av att deras processuella rättigheter inskränkts genom att det omtvistade namnet registrerades enligt artikel 17 i förordning nr 2081/92. Sökandena saknar för det femte berättigat intresse av att få saken prövad.

Första grunden: Förordning nr 123/97 påverkar inte sökandenas rättigheter

- 19 Kommissionen och bolaget Zimmermann anser att förordning nr 123/97 inte påverkar sökandenas rättigheter utan tvärtom ger dem rättsliga fördelar. Registreringen av namnet "Altenburger Ziegenkäse" som skyddad ursprungsbeteckning ersätter nämligen det nationella skyddet, vilket dessförinnan garanterats av den tyska förordningen om ostar, med ett gemenskapsskydd. Omständigheten att förordning nr 123/97 inte ger sökandena ensamrätt att använda beteckningen "Altenburger Ziegenkäse", vilken skulle innebära att de kunde hindra varje konkurrent, såsom bolaget Zimmermann, att använda beteckningen, påverkar inte heller sökandenas rättigheter. Varje ursprungsbeteckning är nämligen till sin natur ett "kollektivt" namn, det vill säga ett namn som samtliga producenter i det geografiska område vid saluföring av produkter som överensstämmer med föreskrivna framställningsvillkor kan använda.
- 20 Sökandena har invänt att de inte begär en ensamrätt att använda namnet "Altenburger Ziegenkäse" eller att andra producenter i ett på ett korrekt sätt avgränsat område skall förbjudas att använda namnet. De begär endast att det geografiska område som omfattas av detta namn skall begränsas till att avse kommunen "Altenburger Land", så att området överensstämmer med produktens namn.
- 21 Enligt sökandenas mening är kommissionens resonemang om att den ifrågasatta förordningen utsträcker skyddet i den tyska förordningen om ostar till att gälla på gemenskapsnivå felaktigt. Gemenskapsskyddet enligt förordningarna nr 2081/92 och nr 123/97 och det skydd som garanteras av den tyska lagstiftningen har ingen inbördes rangordning. Frågan om det är möjligt att vidta en registrering enligt förordning nr 2081/92 beror endast av formella och materiella krav i denna förordning.

- 22 Sökandena anser att omständigheten att det omtvistade namnet numera givits ett gemenskapsskydd på intet sätt har förstärkt deras rättsställning. Tidigare kunde de tvärtom med stöd av andra medlemsstaters lagstiftning, och således i högre grad än vad som följer av den tyska förordningen om ostar, försvara sig mot att falska namn, men de har numera berövats denna möjlighet till följd av den felaktiga avgränsningen av det geografiska området i förordning nr 123/97.

Den andra grunden: Sökandena berörs inte personligen av förordning nr 123/97

- 23 Kommissionen och bolaget Zimmermann har konstaterat att sökandena i den ifrågasatta förordningen varken nämns uttryckligen eller avses abstrakt, det vill säga som företag som framställer de avsedda produkterna. I förordningen uppräknas tvärtom ett antal produkter som är avsedda att förtäras av människor, däribland "Altenburger Ziegenkäse", och förordningen ger således varje företag som framställer denna ost, i enlighet med föreskrivna villkor för dess framställning, rätt att saluföra denna ost under den skyddade ursprungsbeteckningen "Altenburger Ziegenkäse".
- 24 De anser att förordning nr 123/97 inte heller berör sökandena på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer (se i detta sammanhang domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 199, 223; svensk specialutgåva, volym 1, s. 183). Omständigheten att sökandena enligt egen uppgift är de enda producenterna av "Altenburger Ziegenkäse" i kommunen Altenburg ger dem för det första inte egenskaper som är utmärkande för dem utan innebär endast att de för närvarande saknar konkurrenter i denna kommun, vilket är en omständighet som de inte råder över och som när som helst kan förändras. En rättsakts normativa karaktär kan för det andra inte sättas i fråga på grund av att det är möjligt att med större eller mindre precision fastställa hur många rättssubjekt som vid ett givet tillfälle är föremål för rättsaktens tillämpning, eller till och med att identifiera dessa, så länge som denna tillämpning sker med stöd av objektiva rättsliga eller faktiska omständigheter som anges i rättsakten och i enlighet med dess syfte (domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 30). Enligt kommissionens mening är så fallet här, eftersom förordning nr 123/97 är tillämplig på

sökandena, emedan de framställer produkten "Altenburger Ziegenkäse". Sökandena är således inte personligen berörda genom att den ifrågasatta förordningen försätter dem i en ställning motsvarande den som gäller för den person som ett beslut är riktat till.

- 25 Kommissionen och bolaget Zimmermann har tillagt att domstolens dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet (REG 1994, s. I-1853; svensk specialutgåva, volym 15, punkt 20), inte kan anses tillämplig i förevarande fall och således inte på något sätt ger dem rätt att väcka talan. I det målet konstaterade domstolen att en gemenskapsrättslig bestämmelse som hindrar en producent från att använda sitt i medlemsstaten registrerade varumärke gör att denne är personligen berörd i förhållande till övriga ekonomiska aktörer. Förevarande mål rör emellertid inte ett registrerat varumärke som ger innehavaren vissa ensamrätter utan en skyddad ursprungsbeteckning, vilken varken är förbehållen en viss producent eller har registrerats till dennes förmån. Kommissionen har i detta sammanhang erinrat om att en skyddad ursprungsbeteckning omfattar ett — obestämt — antal ekonomiska aktörer, under förutsättning att dessa uppfyller villkoren för att få använda densamma, och att dessa villkor är identiska för samtliga producenter.
- 26 Domstolens dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki m. fl. mot kommissionen (REG 1985, s. 207, punkt 19), är slutligen inte heller den tillämplig på förevarande fall. I det målet gjorde den gemenskapsrättsliga skyddsåtgärden nämligen det helt eller delvis omöjligt för sökandena att genomföra vissa försäljningsavtal, medan förordning nr 123/97, vilken här ifrågasätts, varken direkt eller omedelbart påverkar eventuella föreliggande försäljningsavtal.
- 27 Sökandena och Freistaat Thüringen har hävdatt att kommissionen i sin analys av domen i det i punkt 25 ovan nämnda målet Codorniu mot rådet har negligerat de rättigheter som skulle följa av en korrekt avgränsning av det geografiska området med tillämpning av bestämmelserna i förordning nr 2081/92 jämförda med den tyska lagstiftningen. I förevarande fall krävs ingen registrering av en individuell rättighet, vilket är fallet med varumärken, eftersom skyddet av en produkts namn som omfattar företaget etablerade inom den region som bär samma namn gäller gentemot företaget etablerade utanför denna region. Ett företag som åtnjuter ett sådant

skydd har rätt att med tillämpning av nationella bestämmelser omedelbart begära att åtgärder vidtas mot obehörig användning av detta namn. Enligt sökandenas och Freistaat Thüringens mening finns det ingen anledning att göra en annan bedömning av skyddet för en registrerad ursprungsbeteckning i förhållande till ett registrerat varumärke. I båda fallen rör det sig om individuella rättigheter som åtnjuter immaterialrättsligt skydd. Skyddet för detta namn skulle emellertid vara ofullständigt, eller till och med ineffektivt, om berörda företag inte kunde begära rättslig prövning av skyddets juridiska utformning, vilken definierats i normgivning från gemenskapens institutioner.

- 28 Sökandena och Freistaat Thüringen har anfört att i vilket fall som helst framställs produkten "Altenburger Ziegenkäse" endast — och det visste kommissionen innan den antog den ifrågasatta förordningen — inom ett avgränsat område och endast två producenter framställer den, och sökanden Molkerei Großbraunshain är det enda företag som ägnar sig åt industriell produktion av densamma i kommunen med samma namn. I motsats till vad som är fallet med vissa välkända skyddade produkter, som fetaost och vin från den spanska regionen Rioja, är det aktuella området i förevarande fall mycket litet. Antalet fabrikanter etablerade inom och utom den berörda kommunen är även det begränsat och känt, och kommer inte att förändras inom överskådlig tid. Mot bakgrund av förevarande produktionsvillkor är påståendet att produkten "Altenburger Ziegenkäse" i framtiden kan komma att framställas av nya producenter i kommunen "Altenburger Land" så föga sannolikt att denna möjlighet är helt teoretisk och därmed kan uteslutas.
- 29 De har därav dragit slutsatsen att den ifrågasatta förordningen måste anses som ett individuellt beslut från kommissionen som, till följd av dess verkningar, direkt och personligen skadar sökandenas intressen.

Den tredje grunden: Sökandena har inte rätt att väcka talan till följd av påståendet att de beretts tillfälle att yttra sig till kommissionen

- 30 Sökandena menar att de har rätt att väcka talan, eftersom de, innan förordning nr 123/97 antogs, framfört invändningar och beretts tillfälle att yttra sig till svaranden. Kommissionen och bolaget Zimmermann har därvid hävdad att den rättspraxis som sökandena har åberopat inte är tillämplig i förevarande fall. Enligt deras mening kan denna rättspraxis sammanfattas så, att när gemenskapsrätten föreskriver skyddsregler för förfarandet för klagande företag som ger dessa rätt att begära att kommissionen konstaterar en överträdelse av gemenskapsrätten, skall dessa företag ha en möjlighet att föra talan till skydd för sina berättigade intressen (domstolens dom av den 28 januari 1986 i mål 169/84, Cofaz m. fl. mot kommissionen, REG 1986, s. 391, punkterna 23 och 24; svensk specialutgåva, volym 8, med hänvisning till domen i målet Timex mot rådet och kommissionen, som sökandena också har åberopat). Enligt domstolens rättspraxis har således enskilda som exempelvis är behöriga att begära att kommissionen fastställer en överträdelse av artiklarna 85 eller 86 i fördraget eller som genom sitt klagomål har fått till stånd ett antidumpningsförfarande, och vars yttranden i hög grad varit avgörande för förfarandets gång, rätt att yttra sig i detta sammanhang.
- 31 Kommissionen och bolaget Zimmermann anser att sökandena i förevarande fall inte åtnjuter sådana processuella rättigheter. Den ifrågasatta förordningen har nämligen antagits med stöd av artikel 17 i förordning nr 2081/92, vilken i sin tur grundas på artikel 43 i fördraget. I förfaranden för att anta rättsakter av allmängiltig art, vilka grundas på artikel 43 i fördraget, behöver enskilda inte delta, i motsats till vad som gäller enligt artikel 93 i fördraget (beslut i det i punkt 24 ovan nämnda målet Asocarne mot rådet, punkt 39). Sökandena har inte heller deltagit när förordning nr 123/97 antogs, eftersom det uttryckligen framgår av artikel 17.2 andra meningen i förordning nr 2081/92 att utomstående inte skall beredas tillfälle att yttra sig, eftersom där föreskrivs att artikel 7 inte skall vara tillämplig.
- 32 Enligt kommissionens mening innebär omständigheten att sökandena har tillställt kommissionen ett klagomål och att de därvid har "yttrat sig" att de har rätt att

väcka talan. Sökandenas klagomål syftade nämligen till att få kommissionen att väcka talan om fördragsbrott mot Förbundsrepubliken Tyskland enligt artikel 169 i fördraget. Detta klagomål utgjorde således inte enligt förordning nr 2081/92 ett villkor för registrering av beteckningen "Altenburger Ziegenkäse". Även för det fall man fann att sökandena genom sitt klagomål har "deltagit" när den ifrågasatta förordningen antogs, skulle det strida mot ordalydelsen och andan i artikel 173 i fördraget om varje enskild tilläts att väcka talan mot en rättsakt av lagkaraktär efter det att han har deltagit i utarbetandet av denna rättsakt (beslut i det i punkt 24 ovan nämnda målet Asocarne mot rådet, punkt 40).

- 33 Sökandena har slutligen fel när de hävdar att de har rätt att väcka talan, eftersom deras klagomål till kommissionen, efter det att förordning nr 123/97 antogs, har "avskrivits". För det första kan man svårligen tänka sig att en avskrivning av ett klagomål som syftar till att kommissionen skall väcka talan om fördragsbrott enligt artikel 169 i fördraget skulle kunna ge klaganden rätt att väcka talan enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget. För det andra var det inte på grund av att den ifrågasatta förordningen antogs som klagomål avskrevs.
- 34 Sökandena anser att kommissionens argumentation om att de inte har beretts tillfälle att yttra sig innan den omtvistade förordningen antogs är rent formell och inte rör målet i sak. Enligt sökandenas mening vore det oförenligt med de rättsstatliga principer som är tillämpliga på förvaltningsförfaranden att kommissionen, såsom här är fallet, tar emot ett yttrande från de parter som berörs i ett ärende och avger ett yttrande i sak, utan att de berörda därefter kan få kommissionens förfarande prövat av domstol. Freistaat Thüringen anser i detta sammanhang att sökandenas situation kan jämföras med bolaget Sinochem Heilongjiangs situation, vilket var det enda kinesiska företag som hade deltagit i en undersökning som föregick att en antidumpingstull infördes, vilket utgjorde ett förhållande som, vad avsåg denna förordning, särskilde företaget i förhållande till varje annan ekonomisk aktör (förstainstansrättens dom av den 11 juli 1996 i mål T-161/94, Sinochem Heilong-

jiang mot rådet, REG 1996, s. II-695, punkt 48). Freistaat Thüringen har även dragit paralleller mellan förevarande mål och domstolens dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet (REG 1991, s. I-2501).

- 35 Sökandena och Freistaat Thüringen har hävdad att kommissionen felaktigt har likställt skrivelsen av den 9 augusti 1995 (se ovan punkt 9) med ett klagomål som syftar till att få kommissionen att inleda ett förfarande enligt artikel 169 i fördraget. Det borde inte ha varit svårt för kommissionen att genom en rimlig tolkning förstå att sökandena i förevarande fall ville undgå följderna av en felaktig avgränsning av det område som omfattas av det omtvistade namnet, såsom nämnda avgränsning framgår av den tyska förordningen om ostar och av Förbundsrepubliken Tysklands förslag till registrering med tillämpning av artikel 17 i förordning nr 2081/92. Kommissionen kunde rimligen inte tro att sökandena först hade begärt att kommissionen skulle inleda ett förfarande enligt artikel 169 i fördraget mot Förbundsrepubliken Tyskland på grund av att den tyska förordningen om ostar enligt deras mening är oförenlig med gemenskapsrätten, men därefter funnit att en sådan lagstiftning — giltig i hela gemenskapen — om registrering av nämnda namn med tillämpning av förordning nr 2081/92 vore rättvis och acceptabel. Kommissionen borde således åtminstone ha ställt sig frågan om sökandena kanske snarare såg sin skrivelse av den 9 augusti 1995 som en begäran inom ramen för det pågående förfarandet enligt nämnda förordning. Kommissionen borde således ha begärt klargöranden.
- 36 Enligt sökandena och Freistaat Thüringen har kommissionen med orätt påstått att omständigheten att den ifrågasatta förordningen antogs innebar att sökandenas klagomål avskrevs. Visserligen har GD VI vid kommissionen föreslagit att klagomålsförfarandet skulle avslutas, men kommissionen har hittills inte tagit ställning till detta klagomål. I vart fall har sökandena inte tillställts ett beslut i frågan. Kommissionen kan, om den ifrågasatta förordningen bibehålls i kraft, endast avgöra frågan genom att avsluta förfarandet. Det vore nämligen befängd om kommissionen mot Förbundsrepubliken Tyskland skulle inleda ett förfarande enligt artikel 169, på grund av att den tyska förordningen om ostar är oförenlig med gemenskapsrätten och samtidigt anta en liknande förordning på gemenskapsnivå.

Den fjärde grunden: Sökandena saknar rätt att väcka talan på grund av att deras processuella rättigheter har inskränkts

- 37 Kommissionen och bolaget Zimmermann har hävdat att sökandenas argument om att kommissionen, genom att välja det förenklade förfarandet enligt artikel 17 i förordning nr 2081/92, har inskränkt sökandenas processuella rättigheter i förhållande till vad som hade varit fallet om det normala förfarandet enligt artikel 7 i förordningen hade tillämpats, saknar stöd, eftersom den rättspraxis som sökandena åberopar angående enskildas rätt att delta i förvaltningsförfaranden saknar relevans. Den registrering av beteckningen "Altenburger Ziegenkäse" som har ägt rum genom att den ifrågasatta förordningen antogs är en lagstiftningsåtgärd och inte ett beslut i ett förvaltningsförfarande.
- 38 I detta sammanhang har kommissionen och bolaget Zimmermann preciserat att det normala förfarandet enligt artikel 5 och följande i förordning nr 2081/92 och det korta förfarandet enligt artikel 17 i samma förordning är helt åtskilda och underkastade i grunden olika villkor. Frågan vilket av de två förfarandena som är tillämpligt i ett enskilt fall omfattas inte av kommissionens utrymme för eget skön. När en medlemsstat, i förevarande fall Förbundsrepubliken Tyskland, utnyttjar sin rätt enligt artikel 17.1 i förordning nr 2081/92 att meddela kommissionen beteckningar inom sex månader efter det att nämnda förordning har trätt i kraft, skall kommissionen i enlighet med artikel 7.2 i samma förordning kontrollera om beteckningarna uppfyller kraven i artikel 2 och 4, och därefter registrera dem, i förekommande fall i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 15. Artikel 17.2 andra meningen föreskriver uttryckligen att artikel 7 inte är tillämplig. Följaktligen har övriga medlemsstater och enskilda inte rätt att yttra sig i det korta förfarandet.
- 39 Kommissionen och bolaget Zimmermann har slutligen invänt mot sökandenas påstående att de skulle sakna rätt till domstolsprövning om deras talan avvisades. Sökandena har nämligen fortfarande rätt att väcka talan vid nationell domstol och därvid begära att domstolen avger ett förhandsavgörande enligt artikel 177 i fördraget. Sökandena — som inte har påstått att de inte kan väcka talan vid nationell domstol — anser för det första att den tyska förordningen om ostar även strider

mot tysk rätt. För det andra gick det ungefär tre år från det att de tyska myndigheterna meddelade den omtvistade beteckningen till det att den ifrågasatta förordningen antogs, vilket borde vara tillräcklig tid för sökandena att väcka talan vid nationell domstol i syfte att denna skall vända sig till domstolen med en begäran om förhandsavgörande. Enligt artikel 9.1 i förordning nr 2081/92 har medlemsstaterna rätt att begära att ett geografiskt område för en registrerad ursprungsbeteckning omdefinieras. Sökandena har således möjlighet att få till stånd en ändring av den geografiska avgränsningen för beteckningen "Altenburger Ziegenkäse". Kommissionen kan inte lastas för att sökanden inte har lyckats övertyga tyska behöriga myndigheter om att deras begäran är välgrundad.

40 Sökandena anser att kommissionens resonemang är ett cirkelresonemang. Det finns ingen anledning att föra ett abstrakt resonemang om förhållandet mellan det normala förfarandet enligt artikel 5 och följande och det förenklade förfarandet enligt artikel 17 i förordning nr 2081/92, eller om omständigheten att det förenklade förfarandet förvisso inte ger enskilda några rättigheter. Det är snarare så att kommissionens val att tillämpa det förenklade förfarandet i sig är felaktigt, eftersom villkoren för att tillämpa detta förfarande enligt artikel 17.1 inte var uppfyllda vad avser registreringen av namnet "Altenburger Ziegenkäse". Enligt sökandena och Freistaat Thüringen borde kommissionen, om den på ett korrekt sätt hade undersökt Förbundsrepubliken Tysklands meddelande angående detta namn, ha konstaterat att villkoren för en sådan registrering inte var uppfyllda. Kommissionen borde således inte ha registrerat namnet utan i stället, på grund av att fristen i artikel 17.2 hade gått ut, ha anmodat Förbundsrepubliken Tyskland att inkomma med en ny ansökan, och detta enligt artikel 5 och följande i förordning nr 2081/92. Kommissionen nöjde sig emellertid med att följa Förbundsrepubliken Tysklands meddelande och valde därvid fel förfarande och inskränkte härvid slutgiltigt sökandenas processuella rättigheter.

41 Sökandena och Freistaat Thüringen har i detta sammanhang tillagt att Förbundsrepubliken Tyskland inte angav villkoren för registrering med tillämpning av det förenklade förfarandet förrän i sista stund, genom att ändra förordningen om ostar

strax innan tidsfristen för registrering av produkten "Altenburger Ziegenkäse" gick ut och med en områdesavgränsning som den visste var felaktig.

- 42 Vad avser kommissionens påstående att det inte av förfarandet för att anta lagstiftning följer processuella rättigheter som kan inskränkas har sökandena och Freistaat Thüringen anmärkt att artikel 5 och följande i förordning nr 2081/92 tydligt ger tredje man sådana processuella rättigheter. Kommissionen skulle åsidosätta alla rättsstatliga principer om den kunde slippa undan sådana rättigheter genom att använda lagstiftningsförfaranden utan att föreskriva dem och på detta sätt se till att de antagna rättsakterna inte kan underkastas domstolsprövning. Sökandenas talan grundas i detta avseende på omständigheten att kommissionen, genom att på ett rättsstridigt sätt välja det korta förfarandet, har berövat dem de rättigheter som de garanteras i det förfarande som föreskrivs i artikel 5 och följande i nämnda förordning. Om förstainstansrätten mot denna bakgrund inte skulle anse att det föreligger skäl att omedelbart förklara att talan kan upptas till sakprövning, kan frågan om villkoren i artikel 17 i förordning nr 2081/92 var uppfyllda i vilket fall som helst endast avgöras vid en prövning i sak, varför förstainstansrätten inte kan fatta ett beslut enligt artikel 114 i rättegångsreglerna i frågan.
- 43 Sökandena har slutligen hävdat att de inte kunde erhålla skydd för sina rättigheter genom att väcka talan vid nationell domstol och begära att denna ställer en fråga till domstolen enligt artikel 177 i fördraget. Sökandena kunde inte väcka en sådan talan, eftersom den ifrågasatta förordningen ännu inte hade antagits och en nationell domstol skulle således inte ha kunnat ställa en sådan fråga. Sökandena kunde inte heller uppmana Förbundsrepubliken Tyskland att omdefiniera den geografiska avgränsningen av det omstridda produktionsområdet. Sökandena saknar nämligen rätt att anmoda Förbundsrepubliken Tyskland att så föfara.

Femte grunden: Sökandena saknar berättigat intresse av att få saken prövad

- 44 Kommissionen har slutligen gjort gällande att sökandena saknar berättigat intresse av att få den ifrågasatta förordningen ogiltigförklarad. Även om framställningsområdet hade avgränsats på det sätt sökandena önskar, det vill säga avgränsats till kommunen "Altenburger Land", kan de inte hindra en eller flera konkurrenter från att etablera sig där — förutsatt att även de framställer produkten "Altenburger Ziegenkäse" i enlighet med föreskrivna villkor — och saluföra produkten under denna beteckning. Med andra ord skulle sökandena, även om de skulle få sin talan bifallen, inte erhålla en ensamrätt vad avser den omtvistade ursprungsbeteckningen.
- 45 Sökandena har hävdat att detta argument inte kan sägas röra syftet med deras begäran. Sökandena begär nämligen ingen ensamrätt till namnet "Altenburger Ziegenkäse". Deras begäran går endast ut på att, i enlighet med kraven i förordning nr 2081/92 och i konsumenternas intresse, förhindra att lagstiftaren, utan att pröva om relevanta villkor är uppfyllda, ger en välkänd ursprungsbeteckning ett felaktigt innehåll. Kommunen "Altenburger Land" och produkten med samma namn har sådana egenheter att sökandena själva berörs, varför det är uppenbart att de har rätt att få sin sak prövad i förevarande mål.

Förstainstansrättens bedömning

- 46 Enligt ordalydelsen i artikel 114 i rättegångsreglerna skall förstainstansrätten om en part begär det meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. Enligt artikel 114.3 skall om inte rätten bestämmer annat återstoden av förfarandet avseende begäran vara muntligt. I förevarande fall anser förstainstansrätten att handlingarna i målet utgör tillräckligt underlag för att ta ställning till denna begäran utan muntligt förfarande.

- 47 Enskilda har enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget rätt att föra talan mot varje beslut som, fastän det har utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör dem. Enligt fast rättspraxis är syftet med denna bestämmelse framför allt att förhindra att gemenskapsinstitutionerna, genom att välja förordningens form, skall kunna beröva en enskild hans möjlighet att föra talan mot ett beslut som berör honom direkt och personligen och att på så sätt klargöra att valet av form inte kan ändra en rättsakts beskaffenhet (se domstolens dom av den 17 juni 1980 i förenade målen 789/79 och 790/79, Calpak och Società Emiliana Lavorazione Frutta mot kommissionen, REG 1980, s. 1949, punkt 7, och förstainstansrättens beslut av den 28 oktober 1993 i mål T-476/93, FRSEA och FNSEA mot rådet, REG 1993, s. II-1187, punkt 19).
- 48 Av fast rättspraxis framgår även att kännetecknet på skillnaden mellan en förordning och ett beslut är om den aktuella rättsakten har allmän giltighet eller ej (se domstolens dom av den 6 oktober 1982 i mål 307/81, Alusuisse Italia mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 3463, punkt 8; svensk specialutgåva, volym 6).
- 49 I förevarande fall skall det således prövas vad förordning nr 123/97 är av för natur och särskilt vilka faktiska rättsverkningar den har eller är tänkt att ha.
- 50 I detta sammanhang skall det anmärkas att förordningen bland annat har till syfte att ge produkten "Altenburger Ziegenkäse" en skyddad ursprungsbezeichnung i enlighet med förordning nr 2081/92, varvid ursprungsbezeichnung i artikel 2.2 a i denna förordning bland annat definieras som namn på en region, använt för att beskriva en produkt som härstammar från ifrågasatt region, vars kvalitet eller egenskaper helt eller väsentligen beror på viss geografisk omgivning med de naturliga och mänskliga faktorer som därtill hör, och vilken framställs i det ifrågasatta geografiska området. Såsom kommissionen med rätta har anmärkt riktas den ifrågasatta förordningen inte till vissa angivna ekonomiska aktörer såsom sökandebolagen utan ger varje företag, vars produkter uppfyller kraven vad avser det geografiska området och produkternas kvalitet, rätt att saluföra dem under den skyddade ursprungsbezeichnung "Altenburger Ziegenkäse".

- 51 Denna förordning måste således anses vara en åtgärd av allmän giltighet i den mening som avses i artikel 189 andra stycket i fördraget. Den är tillämplig på objektiva fastställda situationer och har rättsliga konsekvenser för kategorier av personer som bestämts på ett allmängiltigt sätt (se i detta sammanhang förstainstansrättens beslut av den 19 juni 1995 i mål T-107/94, Kik mot rådet och kommissionen, REG 1995, s. II-1717, punkt 35, och där omnämnd rättspraxis), det vill säga samtliga företag som framställer en produkt med objektiva fastställda egenskaper.
- 52 Vad avser sökandenas påståenden om att produkten "Altenburger Ziegenkäse" endast framställs av två producenter, nämligen bolaget Molkerei Großbraunschweig och bolaget Zimmermann, att antalet producenter inte kommer att ändras under överskådlig tid, samt att det är så föga sannolikt att produkten "Altenburger Ziegenkäse" i framtiden kommer att framställas av andra producenter att detta antagande kan uteslutas, anmärker förstainstansrätten att det framgår av fast rättspraxis att en rättsakts allmänna giltighet och därmed normativa beskaffenhet inte kan sättas i fråga på grund av att det är möjligt att med större eller mindre precision fastställa hur många rättssubjekt som vid en given tidpunkt är föremål för rättsaktens tillämpning eller till och med identifiera dessa, så länge som denna tillämpning sker på grundval av objektiva rättsliga eller faktiska förhållanden som i rättsakten definieras med avseende på aktens syfte (domstolens dom av den 11 juli 1968 i mål 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt mot rådet, REG 1968, s. 595, 605 och 606; svensk specialutgåva, volym 1, s. 352, av den 16 april 1970 i mål 64/69, Compagnie française commerciale et financière mot kommissionen, REG 1970, s. 221, punkt 11, av den 5 maj 1977 i mål 101/76, Koninklijke Scholten Honig mot rådet och kommissionen, REG 1977, s. 797, punkt 23, och förstainstansrättens beslut av den 29 juni 1995 i mål T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-1941, punkt 48).
- 53 I förevarande fall konstaterar förstainstansrätten att oavsett hur många företag som framställde den omtvistade produkten när den ifrågasatta förordningen antogs innebär denna förordning att ursprungsbetegnelsen "Altenburger Ziegenkäse" ges ett skydd för ett geografiskt område som objektiva fastställts i enlighet med ett av syftena med förordning nr 2081/92, nämligen att förbättra situationen för vissa jordbruksbygder (andra och tredje övervägandet).

- 54 Sökandenas argument om att antalet tillverkare är oföränderligt grundas dessutom endast på ett rent antagande. Det finns nämligen inget som hindrar att det antal företag som berörs av den ifrågasatta förordningen förändras med tiden. Omständigheten att förordningen när den antogs endast berörde ett begränsat antal företag gör således inte att dessa företag berörs personligen, eftersom de befinner sig i samma situation som varje annat företag som i framtiden kan finna ett ekonomiskt intresse att gå in på denna marknad genom att framställa en produkt som uppfyller de bestämda villkor som anges i förordningen (se i detta sammanhang förstainstansrättens beslut av den 11 januari 1995 i mål T-116/94, Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e procuratori mot rådet, REG 1995, s. II-1, punkt 28).
- 55 Det skall tilläggas att den ekonomiska förmånen av det skydd som ges i den ifrågasatta förordningen kommer att förbättra situationen inte bara för framställare av "Altenburger Ziegenkäse" utan även för mjölkproducenter och getmjöksproducenter, vars råvaror bearbetas till "Altenburger Ziegenkäse". Det rör sig här om "naturliga och mänskliga faktorer" i den mening som avses i artikel 2.2 a i förordning nr 2081/92, vilka helt eller väsentligen är avgörande för produktens kvalitet eller egenskaper.
- 56 Förordning nr 123/97 är således till art och tillämpningsområde av normativ karaktär och utgör inte ett beslut i den mening som avses i artikel 189 fjärde stycket i fördraget.
- 57 I rättspraxis har det emellertid preciserats att under vissa villkor kan även en normativ rättsakt som är tillämplig på samtliga ekonomiska aktörer beröra vissa av dem personligen (se domen i det ovan i punkt 25 nämnda målet Codorniu mot rådet, punkt 19), under förutsättning att dessa aktörer berörs av rättsakten i fråga på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer (se domen i det i punkt 24 ovan nämnda målet Plaumann mot kommissionen, s. 223, och domen i målet Codorniu mot rådet, punkt 20).

- 58 Det finns således anledning att pröva om sökandena i förevarande fall berörs av den ifrågasatta rättsakten på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller det föreligger en faktisk situation som, vad avser denna förordning, särskiljer dem i förhållande till alla andra personer.
- 59 I den mån som sökandena i detta sammanhang dels har åberopat omständigheten att de har yttrat sig till kommissionen under det förfarande som föregick att den ifrågasatta förordningen antogs, dels påstått att kommissionen har åsidosatt deras processuella rättigheter, skall det anmärkas att en registrering av skyddade ursprungsbeteckningar till art och tillämpningsområde är av normativ karaktär (se ovan punkt 51). Det skall vidare anmärkas att det i förordning nr 2081/92 föreskrivs två olika lagstiftningsförfaranden vid registrering, varav det ena medför att varje berörd fysisk eller juridisk person har rätt att delta (artikel 5—7), medan det andra förfarandet — vilket gäller för en övergångsperiod — medför att endast den berörda medlemsstaten tillåts samarbeta med kommissionen, och att övriga eventuellt berörda personer uttryckligen förhindras att delta (artikel 17, särskilt punkt 2 andra meningen).
- 60 Det skall emellertid konstateras att sökandena inte har påstått att det sistnämnda lagstiftningsförfarandet skulle vara rättsstridigt genom att det inskränker den lagliga rätt att delta i förfarandet som varje ekonomisk aktör som berörs av registreringen av en skyddad ursprungsbeteckning borde åtnjuta. För övrigt kan ett klagomål mot att berörda personer inte tillåtits att delta i nämnda lagstiftningsförfarande i vilket fall som helst inte godtas. Varken förfarandet för utarbetande av normativa rättsakter eller själva rättsakterna, i egenskap av bestämmelser med allmän giltighet, kräver enligt gemenskapsrättens allmänna principer, såsom principen om rätten att yttra sig, att de berörda personerna deltar. Deras intressen anses nämligen vara företrädda av de politiska instanser som har att anta dessa rättsakter (förstainstansrättens beslut av den 30 september 1997 i mål T-122/96, Federolio mot kommissionen, REG 1997, s. II-1559, punkt 75).
- 61 Vad avser frågan huruvida förevarande talan mot förordning nr 123/97, vilken förordning har antagits efter ett lagstiftningsförfarande i vilket berörda ekonomiska

aktörer saknar processuella rättigheter, kan upptas till sakprövning anser förstainstansrätten mot denna bakgrund att det inte räcker att sökandena endast ifrågasätter att villkoren för att tillämpa artikel 17 i förordning nr 2081/92 var uppfyllda för att man skall komma till slutsatsen att kommissionen borde ha använt sig av det andra lagstiftningsförfarandet enligt artikel 5—7, i vilket dessa aktörer hade haft processuella rättigheter som skulle ha gjort det möjligt för dem att väcka talan. Detta argument syftar till att ifrågasätta den rättsliga grunden för den ifrågasatta förordningen och kan således endast prövas vid en sakprövning.

- 62 Förstainstansrätten anser att sökandenas påstående att det var fel av lagstiftaren att av två möjliga lagstiftningsförfaranden välja det förfarande som inte ger de berörda personerna några processuella rättigheter saknar relevans vid bedömningen av om talan mot en normativ rättsakt som har antagits efter ett lagstiftningsförfarande kan upptas till sakprövning, eftersom denna talan i princip alltid måste presumeras vara lagenlig (domstolens dom av den 15 juni 1994 i mål C-137/92 P, kommissionen mot BASF m. fl., REG 1994, s. I-2555, punkt 48; svensk specialutgåva, volym 15), om det inte befinnes styrkt att lagstiftarens val utgör ett åsidosättande av handläggningsregler. Enligt fast rättspraxis föreligger maktmissbruk, där åsidosättande av förfaranderegler är en av formerna (förstainstansrättens dom av den 26 september 1996 i mål T-192/94, Maurissen mot revisionsrätten, REGP 1996, s. II-1229, punkt 75), endast om det förekommer objektiva, relevanta och med varandra överensstämmande bevis som visar att det ifrågasatta beslutet har fattats för att uppnå andra syften än de som åsyftas i lagstiftningen i fråga (domstolens dom av den 8 juni 1988 i mål 135/87, Vlachou mot revisionsrätten, REG 1988, s. 2901, punkt 27, och domen i det ovannämnda målet Maurissen mot revisionsrätten, punkt 75).
- 63 I detta sammanhang konstaterar förstainstansrätten att sökandena inte har anfört någon bevisning som styrker att kommissionen, eventuellt i samråd med Förbundsrepubliken Tyskland, har valt det "korta" lagstiftningsförfarandet just för att bemöta svårigheter i förevarande fall och kringgå det "normala" förfarande i vilket sökandena ges processuella rättigheter (domstolens dom av den 12 november 1996 i mål C-84/94, Förenade kungariket mot rådet, REG 1996, s. I-5755, punkt 69), varför den ifrågasatta förordningen skulle kunnat sägas utgöra "resultatet av ett helt igenom felaktigt förfarande" (se i detta sammanhang domstolens dom av den 22 september 1988 i mål 148/87, Frydendahl Pedersen mot kommissionen, REG 1988, s. 4993, punkt 10—13).

- 64 Det skall tvärtom understrykas att i Tyskland har skyddet för namnet "Altenburger Ziegenkäse" i förordningen om ostar även det tillkommit efter ett lagstiftningsförfarande, vari det behöriga tyska ministeriet varit skyldigt att inhämta och sedermera erhållit godkännande från *Bundesrat*, det vill säga den andra kammaren, i vilken de tyska förbundsstaterna är representerade. Det framgår vidare av handlingarna i målet att frågan om avgränsningen av det geografiska området för produkten "Altenburger Ziegenkäse" hade behandlats utförligt i *Bundesrat* innan frågan avgjordes på det sätt som sökandena har invänt mot på både nationell nivå och gemenskapsnivå.
- 65 Mot denna bakgrund kan det inte sägas att kommissionen har gjort sig skyldig till åsidosättande av förfaranderegler när den i samband med att den antog den ifrågasatta förordningen inte ifrågasatte det sätt på vilket den tyska lagstiftaren hade avgränsat det omtvistade geografiska området. Denna avgränsning rör en relativt liten region mitt i Tyskland, varför det finns all anledning att tro att den tyska lagstiftaren hade bättre förutsättningar än gemenskapslagstiftaren att definiera detta geografiska område med hänsyn till särskilda omständigheter vad rör framställning och saluföring i regionen.
- 66 Den omständigheten att kommissionen valde lagstiftningsförfarandet i artikel 17 i stället för förfarandet i artikel 5—7 i förordning nr 2081/92 när den antog den ifrågasatta förordningen innebär följaktligen inte att sökandena måste anses personligen berörda i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget.
- 67 Det skall vidare anmärkas att, eftersom bestämmelserna i artikel 17 i förordning nr 2081/92 inte tillerkänner ekonomiska aktörer, som sökandena, några processuella rättigheter, utgör inte den omständigheten att kommissionen, innan den antog den ifrågasatta förordningen, tagit emot ett yttrande från sökandena som rörde det omtvistade geografiska området och svarat på detta yttrande en omständighet som gör att sökandena måste anses personligen berörda i förhållande till övriga ekonomiska aktörer.

- 68 I detta sammanhang räcker det att erinra om att det omtvistade lagstiftningsförfarandet inte medför en skyldighet för lagstiftaren att iaktta samtliga berörda personers rätt att yttra sig, samtidigt som det inte är uteslutet att lagstiftaren kan inhämta upplysningar från dessa personer (se beslutet i det i punkt 60 ovan nämnda målet *Federolio mot kommissionen*, punkt 78). Eftersom det inte föreskrivs processuella rättigheter med uttryckliga garantier, skulle det strida mot ordalydelsen och andan i artikel 173 i fördraget om varje enskild tilläts att väcka talan mot en rättsakt av lagkaraktär efter det att han har deltagit i utarbetandet av denna rättsakt (se beslutet i det i punkt 24 ovan nämnda målet *Asocarne mot rådet*, punkt 40).
- 69 Det skall härvid tilläggas att de bestämmelser i förordningen som här ifrågasätts på ett avgörande sätt skiljer sig från de mycket speciella bestämmelser som rör antidumpning, i det att de senare ger vissa ekonomiska aktörer en speciell roll i det förfarande som leder till att en antidumpningstull införs. Hänvisningen till domen i målet *Sinochem Heilongjiang mot rådet* (ovan punkt 34), vilket rörde ett kinesiskt exporterande bolag som kommissionen på eget initiativ officiellt hade låtit delta i dess förberedande undersökning, saknar följaktligen relevans. Samma sak gäller hänvisningen till domstolens dom av den 20 mars 1985 i mål 264/82, *Timex mot rådet och kommissionen* (REG 1985, s. 849, punkterna 14 och 15; svensk specialutgåva, volym 8), där domstolen förklarade att sökandens talan angående antidumpning kunde upptas till sakprövning bland annat på grund av de rättigheter som klaganden tillerkänns i grundförordningen och den aktiva roll som klaganden hade spelat i undersökningsförfarandet och tillade att den antidumpningstull som hade införts grundats på nämnda klagandes individuella situation. I domen i målet *Extramet Industrie mot rådet* (punkt 34 ovan) fann domstolen att en talan angående antidumpning som hade väckts av en oberoende importör kännetecknades dels av de särskilda regler som gäller för antidumpning, dels av denna importörs ekonomiska och konkurrensmässiga situation, vilket gör att denna dom inte kan tillämpas på förevarande fall.
- 70 Det är riktigt att domstolen i domen i det i punkt 25 ovan nämnda målet *Codorniu mot rådet*, vilken sökandena har åberopat, har fastställt att en normativ bestämmelse under vissa omständigheter kan beröra vissa ekonomiska aktörer personligen, om den skadar deras särskilda rättigheter (se beslutet i det i punkt 24 ovan nämnda målet *Asocarne mot rådet*, punkt 43, och förstainstansrättens dom av den 10 juli 1996 i mål T-482/93, *Weber mot kommissionen*, REG 1996, s. II-609, punkt 67). I förevarande fall räcker det emellertid att konstatera att sökandena

innan den ifrågasatta förordningen antogs varken på gemenskapsnivå eller nationell nivå fått till stånd en begränsning av det geografiska skyddet till kommunen "Altenburger Land". En sådan rättighet hade kunnat påverkas av denna förordning, men förordningen bekräftar tvärtom den avgränsning som tidigare har fastställts i nationell lagstiftning.

- 71 Härvid skall det medges att en avgränsning till ett för stort geografiskt område förvisso teoretiskt sett kan försvaga värdet av en ursprungsbeteckning som tidigare avsett ett mindre geografiskt område och eventuellt påverka särskilda rättigheter för företag inom det mindre geografiska området som använder denna beteckning. I förevarande fall ankommer det emellertid på sökandena att redan vid en prövning av om målet kan upptas till sakprövning styrka att så kan tänkas vara fallet för dem. Med hänsyn till att bolaget Zimmermann sedan år 1936 framställer och saluför produkten i fråga under namnet "Altenburger Ziegenkäse" eller det liknande namnet "Altenborger Zeege" och sökandena inte har försökt att på nationell nivå avgränsa detta namn till ett mindre geografiskt område, nämligen kommunen "Altenburger Land", skall det konstateras att sökandena inte har styrkt att de ifrågasatta bestämmelserna har försvagat deras rättigheter på ett sådant sätt. Sökandena kan således inte heller anses personligen berörda vad avser ett eventuellt åsidosättande av deras särskilda rättigheter.
- 72 Förevarande mål skiljer sig på denna punkt från målet Bergpracht Milchwerk m. fl. mot kommissionen, vilket ännu inte har avgjorts av förstainstansrätten (mål T-141/96), där tyska företag har väckt talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 1107/96 av den 12 juni 1996 om registrering av geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar enligt förfarandet i artikel 17 i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 (EGT L 148, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 153) i den del där det fastställs att den skyddade ursprungsbeteckningen "Feta" reserveras för ostar framställda i Grekland. Sökandena förhindras nämligen, till skillnad från dessa tyska företag, inte från att använda ett namn som de har använt sedan lång tid tillbaka.

- 73 Sökandena kan således inte anses personligen berörda i den mening som avses i domen i det ovan nämnda målet Codorniu mot rådet.
- 74 Domen i målet Piraiki-Patraiki m. fl. mot kommissionen (se punkt 26 ovan, punkt 31), i vilken domstolen konstaterade att sökandena personligen berördes av det omtvistade beslutet, eftersom de ingick i en begränsad grupp aktörer som särskilt berördes av beslutet, bland annat på grund av att de skulle fullfölja redan ingångna avtal under den tidsperiod då nämnda beslut var tillämpligt och inte kunde det på grund av beslutet, utgör inte heller den stöd för påståendet att sökandena berörs personligen. I förevarande fall ingår sökandena inte i en begränsad grupp av ekonomiska aktörer som särskilt berörs av den ifrågasatta förordningen och de har inte påstått att de inte kan fullfölja avtal med leverantörer eller köpare på grund av att den ifrågasatta förordningen trätt i kraft.
- 75 Sökandena har slutligen åberopat domstolens dom av den 19 maj 1993 i mål C-198/91, Cook mot kommissionen (REG 1993, s. I-2487: svensk specialutgåva, volym 14, punkt 23—26), och av den 15 juni 1993 i mål C-225/91, Matra mot kommissionen (REG 1993, s. I-3203, punkt 17—20), som de tolkar så, att varje berörd person bör ges processuella rättigheter även i ett förfarande som inte föreskriver sådana, om nämnda förfarande kan leda till ett beslut från kommissionen som gör att ett annat förfarande inte kan inledas, när detta förfarande regleras av bestämmelser som uttryckligen ger denna person sådana rättigheter. Förstainstansrätten anser emellertid att nämnda rättspraxis inte är tillämplig på förevarande fall.
- 76 I nämnda två domar har domstolen visserligen fastställt att berörda personer i den mening som avses i artikel 93.2 i fördraget skall anses vara personligen berörda av beslut som innebär att förfarandet enligt nämnda bestämmelse inte inleds. Denna talerätt ansågs följa av den omständigheten att de berörda företagen var konkurrenter till de företag som mottog statligt stöd. Talan i de båda målen rörde nämligen frågan huruvida ett beslut från kommissionen, i vilket denna konstaterade att det individuella stödet var förenligt med den gemensamma marknaden, var lagenligt. I förevarande fall har däremot, som förstainstansrätten redan har konstaterat ovan i punkterna 51 och 52, den ifrågasatta förordningen till förmån för en objek-

tivt bestämd produkt infört ett skydd som ges till generellt och abstrakt definierade personer. I förevarande fall rör det sig inte om en konkurrenssituation som har förändrats genom att ett individuellt stöd har beviljats konkurrenter till ett företag, såsom var fallet i de två domar som sökandena har åberopat, eftersom det antal företag som berörs av den ifrågasatta förordningen inte i laglig mening har begränsats till en av sökandena och bolaget Zimmermann (se i detta sammanhang förstainstansrättens dom av den 5 juni 1996 i mål T-398/94, Kahn Scheepvaart mot kommissionen, REG 1996, s. II-477, punkterna 48 och 49, angående ett stödprogram).

- 77 Mot denna bakgrund är sökandena inte personligen berörda av den ifrågasatta förordningen och förstainstansrätten konstaterar således att talan inte kan upptas till sakprövning, utan att den behöver ta ställning i frågan huruvida förordningen verkligen går sökandena emot i rättslig mening och om de har berättigat intresse av att få saken prövad.
- 78 Vad avser sökandenas påstående att det vore oförenligt med rättsstatliga principer att inte ge dem ett rättsligt skydd mot förordningen i fråga konstaterar förstainstansrätten att sökandena inte har styrkt eller ens påstått att det vore juridiskt omöjligt för dem att vända sig till en nationell domstol som i förekommande fall skulle kunna vända sig till domstolen enligt artikel 177 i fördraget vad avser frågan huruvida förordning nr 123/97 är giltig.
- 79 Talan skall således avvisas.

Rättegångskostnader

- 80 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta vinnande parts rättegångskostnader, om detta har yrkats. Eftersom sökandena är

tappande parter, och kommissionen och bolaget Zimmermann har framställt sådana yrkanden, skall sökandena förpliktas att stå för sina egna kostnader samt solidariskt ersätta kommissionens och bolaget Zimmermanns rättegångskostnader. Enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna skall Freistaat Thüringen stå för sina egna kostnader.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen)

följande beslut:

- 1) Talan avvisas.
- 2) Sökandena skall stå för sina egna kostnader samt solidariskt ersätta kommissionens och intervenienten Molkerei und Weichkäserei K.-H. Zimmermann GmbH:s rättegångskostnader.
- 3) Freistaat Thüringen skall stå för sina egna kostnader.

Luxemburg den 15 september 1998

H. Jung

Justitiesekreterare

A. Kalogeropoulos

Ordförande